

Evharistični kongres – Bogu hvala zanj!

Za slovenskega katoličana je življenje
dar. Zato je bil praznik neizmernega
veselja EVHARISTIČNI KONGRES v Celju

TABOR
7-9 • 2010

Tabor

VSEBINA

Komedija 27. april – Ive A. Stanič.....	49
LAŽ – neusahljiva greznica – Jože Hubad	49
Domobranska prisega – Jože Hubad	57
Čiščenje brezna – Albert Svetina - Erno	62
Prvi evharistični kongres	64
Umori – dr. Nikola Milko	69
Pismo – Rozika Verk	74
Dragica Šibanc.....	78
Smrt fašizmu – je pomenilo smrt poštenim Slovencem – J. M.	13
Praznik slovenske pesmi – dr. Edi Gobec	79
Povejmo si resnico – Korošec	79
Zabava – Bogomir Štefanič ml.	80
Škofovsko posvečenje Vinka Bokaliča	81
Darovali so	96

*Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!*

Julij–September 2010 • Ljubljana

Ive A. Stanič

KOMEDIJA 27. APRIL

Živimo v času političnih komedij. Te so bile sicer prisotne v vsej slovenski zgodovini. Navadno je bil njihov namen usmerjen za zavajanje ljudstva. Igrale pa so tudi vlogo bolj ali manj resnih opozoril in zastraševanj. Vedno pa so take in podobne, večkrat nerazumne predstave imele nek skrit namen – poleg diskvalifikacij in obtoževanj tudi likvidacije.

Pred nami je praznovanje ena največjih burk v času tako imenovane NOB: ustanovitev Osvobodilne fronte. Toliko laži in zgodovinske nelogičnosti je v tolikšnem obsegu težko najti.

Moje negativno stališče do tega »praznika« utemeljujem z naslednjimi dejstvi:

Ena od prvih značilnosti te manipulacije je, da je slovenska partija organizirala fronto in začela po zdajšnji različici »osvobajati slovensko ljudstvo« v času, ko je z nemškimi okupatorji še prijateljevala. (PIF)

Ker se torej Nemcem niso uprli, so se uprli zahodnim imperialističnim zaveznikom in izkoriščevalcem. In naivni Slovenci so tej razlagi verjeli.

Šele pozneje, po napadu Hitlerja na Stalinovo Sovjetsko zvezo, (22. junija, leta 1941), so se partizani Nemcem uprli in po ukazu iz Moskve preklicali PIF ter organizirali novo fronto v pomoč Sovjetski zvezi – OF. Torej so branili sovjetski narod!

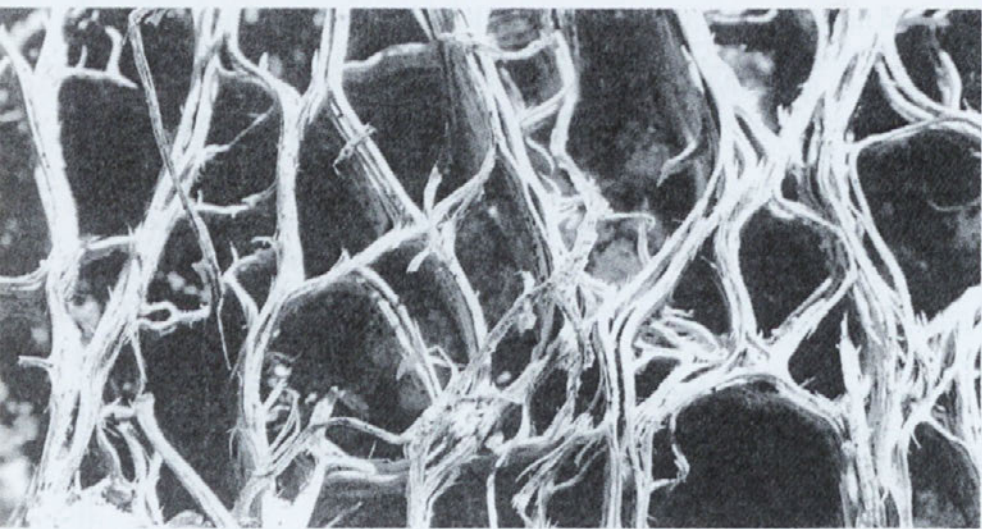
Politični cirkus okrog ustanovitve OF sta si omislila Boris Kidrič in Josip Vidmar, kot prava mojstra zavajanja. Ker PIF ni bila več aktualna, je OF kot svoj rojstni datum kljub temu obdržala 26. april.

Ker pa je ta dan Hitler vkorakal v Maribor in je bil to zanj pomemben dan, sta se Kidrič in Vidmar premislila in določila nov datum 27. april. (Podobno špekulativno spreminjanje imena si je privoščila tudi današnja vodilna stranka v koaliciji: od KPS, ZKS, SDP, ZLSD, do SD.)

Da je bil ta dan, 26. april, ali poznejši 27. april, povsem nepomemben, je potrdil takratni slovenski komunistični list »Slovenski poročevalec«, ki tega datuma nekaj mesecev sploh ni omenil.

Kidrič se je pozneje spominjal, da je bil takrat deževen dan in da sta z Vidmarjem ob kavi prijetno klepetala v Vidmarjevi vili. (Več informacij o tem lahko med drugim dobite v knjigi Francija Škerla *Počeci partizanskega pokreta u Sloveniji* in Metoda Mikuža: *Pregled 1*)

Slovenska partija je z lažnega in zavajajočega »praznika« pridno nadaljevala. Za vsako obletnico OF so člani partije na plakate narisali oboroženega partizana, kako varuje kmete pred napadi okupatorjev in pred napadi »bele garde«, katere pa do jeseni 1942 sploh še nikjer ni bilo. (No, bele garde v Sloveniji nikoli ni bilo, bila je v carski Rusiji

do prve svetovne vojne in oktobrske revolucije v začetku prejšnjega stoletja.)

Danes vemo, da so pred partizanskim nasiljem varovale premoženje, svojce in ostale vaščane Vaške straže in ne partizani pred lastnim nasiljem.

V nadaljevanju je bil 27. april ves čas podvržen velikim »umazanim« usklajevanjem. Prekrstili so ga v Dan upora. S tem so zabredli v novo laž. Kot državljani samostojne in demokratične države Slovenije zahtevam uradno in javno pojasnilo: Kdo se je 27. aprila, leta 1941 uprl in komu se je uprl? Čas je, da po skoraj 70. letih vladajoča politika s svojo stroko vendarle pojasni to namerno zgodovinsko zmešnjavo, ki našemu narodu prav nič ne koristi.

*Kočevska Reka, 16. aprila 2010
Tel.: 01/894-03-01*

Jože Hubad

LAŽ, neusahljiva greznica

Med državljansko vojno v letih 1941 – 1945, kakor tudi v dobi komunistične Jugoslavije in tudi po zlomu komunizma in osamosvojitvi Slovenije komunistični propagandni stroj še vedno ponavlja in poudarja superiorno vlogo komunistov.

Razlog za doslednost in brezkompromisnost tega stroja je bila njim podarjena zmaga v državljanski vojni, v Sloveniji pa politična in gospodarska oblast komunistov.

Pogon tega propagandnega stroja je bil za komuniste vedno lahek posel. Med državljansko vojno so izkoriščali ogorčenost okupiranega naroda in njegovo hrepenenje po osvoboditvi. Po osamosvojitvi, ko so ostali na oblasti, pa so partiji nadelili propagandni naslov NOB.

V dobi totalitarizma so imeli v rokah praktično neomejena tehnična in gmotna sredstva, vključno s tajno policijo.

Pogon tega propagandnega stroja je za slovenske komuniste preprosto posel. Ne samo da razpolagajo z večino nekdanjega slovenskega družbenega premoženja, sedaj poleg prilaščene in zasebnega imetja razpolagajo tudi s tragičnim potencialom v glavah premnogih Slovencev.

Slovenskim komunistom ni treba drugega, kakor še enkrat, vedno znova in znova in ob vsaki priložnosti spominjati Slovence v kratkih stavkih na substanco komunistične informacije in vzgoje v večdesetletni dobi njihovega absolutnega monopola.

Takrat je njihova propaganda dosegla obseg in učinek pranja možganov. To pa je sistematično manipuliranje s človekovim spominom, v katerem naposled izgine poslednja sled alternativne informacije. Odsotnost druge informacije pa posamezniku onemogoči objektivno vrednotenje in mu povrh daje občutek, da je to, kar mu je indoktrinacija vtisnila v spomin, prepričanje, ki si ga je sam ustvaril.

V njegovo podzavest natrpana laž o tako imenovanem domoljubnem NOB, ki naj bi bil z naše zemlje pregnal okupatorja, in laž o narodnem izdajstvu Slovencev, nasprotnikov takega NOB v državljanski vojni, vse to je v teku desetletij fermentiralo v absolutno zgodovinsko »resnico«, vskladiščeno v posebnem oddelku človekovega spomina.

Današnji komunisti po potrebi samo poženejo ta stroj in že razsvetlijo ta skladišča slovenskega »spomina« v zavesti, žal, premnogih Slovencev.

Domobranska prisega

Navedimo le dva primera »tega propagandnega stroja«, ki si kot dogovorjeno sledita drug drugemu.

V okviru razprav o ureditvi mnogih grobišč med vojno in še več po njej pobitih nasprotnikov komunističnega NOB je šlo predvsem za vprašanje, ali so bili ti Slovenci v času poboja civilne ali vojaške osebe. Komunisti v državnem zboru trdijo prvo. Resnica pa je seveda drugo.

To je seveda pomembno dejstvo in to je hotel dokazati gospod dr. France Cukjati, poslanec SDS, s tem, da je v državnem zboru prebral besedilo domobranske prisige iz leta 1944.

To besedilo je eden naših najpomembnejših dokumentov, ki dokazujejo boj slovenskega naroda za slovensko domovino, kot del svobodne Evrope, boj v času, ko sta prav te cilje najhuje ogrožala, fašizem in nacizem ne eni strani, na drugi pa krvave priprave komunistov na revolucijo, z grozečo sovjetizacijo Slovenije po vojni.

Dokument domobranske prisege med drugim dokazuje, da tako vojakom slovenske domobranske vojske, kakor tudi vojakom njene predhodnice Vaških straž po mednarodnih veljavnih normah pripada status vojaških oseb.

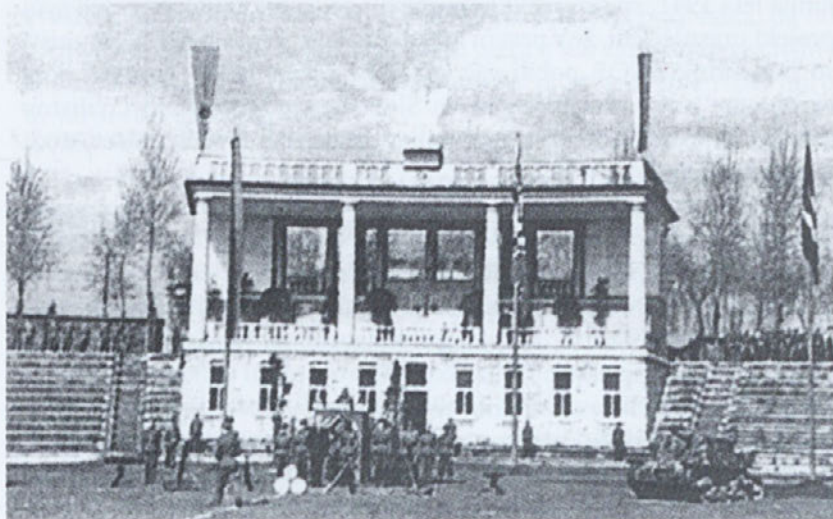
Poslanec LDS g. Rihard Beuermann je zapisal: »*Res ne vem, zakaj je bilo treba provocirati z dvakratnim branjem domobranske prisege Hitlerju*«

Poslanec LDS »res ne ve« kako lahko prav dokument domobranske prisege razjasni to ravnanje.

Poslanec Rihard Beuermann vedno znova ponavlja staro komunistično lažno propagando o *domobranski prisegi Hitlerju*.

Zadnja beseda je tisto, kar je odločujoče. S tem je Beuermann izrekel laž.

Gospod Cukjati v DZ ni bral besedila domobranske prisege Hitlerju,

ker ta prisega v slovenski zgodovini preprosto ne obstaja. A to očitno ni skrb g. Beuermanna, pomembno je nekaj drugega. S takim svojim stavkom je poslanec pognal propagandni stroj laži.

Ko to odkrivamo, se pokaže eklatantna neenakost možnosti slovenskih državljanov, čeprav slovenska ustava pisno zagotavlja enakost pred zakonom.

Medtem ko slovenski komunisti pri svoji privilegiranosti predstavitvi javnosti uporabljajo propagandni stroj laži, pa se mi pri svoji predstavitvi na moremo zanašati na skladišče resnice v spominu istih Slovencev, skladišče, ki bi razsvetlilo resnico, saj smo bili tisti, ki smo ostali desetletja prisiljeni k molku. Zato mora danes vsakemu stavku komunistov slediti naš protistavek, v tem primeru resnična vsebina domobranske prislege – potrjena z navajanjem zgodovinskih dejstev.

Kaj pravi haška konvencija?

Brž ko so bili dani pogoji za drugo svetovno vojno, z okupacijo naše domovine in s koncem nacistično – komunističnega partnerstva, dne 22. junija leta 1941, so slovenski komunisti s celicami ubijalcev začeli svoj projekt uresničevati, že v prvem letu okupacije (1941/1942). Komunisti so pod krinko NOB pobili več kot tisoč potencialnih nasprotnikov revolucije: poštenih Slovencev in Slovenk, neoboroženih civilistov kmetov, delavcev, učiteljev, duhovnikov, študentov, intelektualcev, sredi njihovega dela.

V vsem tem obdobju ni padel na morilce niti en strel s strani napačenih ali s strani oboroženih ilegalnih enot Nacionalne ilegale Slovenije. Toliko hitreje je Slovincem postalo jasno dvoje:

1. Da je bila NOB le krinka, za to krinko pa se je skrivalo uresničevanje Stalinovega načrta, kakor ga je napovedal Kardelj na Čebinah.
2. Da niti italijanski niti nemški okupator ni bil voljan v okupirani Sloveniji poskrbeti za red in mir ter za varnost prebivalstva. S tem okupator ni izpolnil dolžnosti, ki mu jih nalaga mednarodno vojno pravo. 42. do 56. členi haške konvencije o vojnem pravu zavezujejo okupatorja, da prepusti civilno administracijo in organe za vzdrževanje reda in miru

v okupirani državi domačemu prebivalstvu. Isti členi pa prebivalstvo v okupirani državi izrecno pooblašajo, da to funkcijo tudi prevzame.

Ta določila, v svojih delih, podrobno definirajo svetovno priznani strokovnjaki vojnega prava, kot sta med drugimi Henry Wheaton (1916, Elementi mednarodnega prava) ali Moris Greenspan. (The modern law of land war fare, 1959).

V Sloveniji je tedaj prevladalo tudi spoznanje, da je obramba življenj in imetja potrebna tam, kjer so pretežno ogrožena, to je v mestih in vaseh. Tako obrambo pa lahko prevzamejo le od okupatorjeve oblasti priznane slovenske oborožene enote.

Zaradi nujnosti boja proti sovjetizaciji Slovenije so vojaki Slovenske zaveze stopili v javnost in sklicujoč se na dane haške konvencije od okupatorja zahtevali, da če že sam ne poskrbi za red, vsaj njih oboroži, da bodo poskrbeli za red, mir in varnost. Okupator je privolil v to zahtevo in 17. julija leta 1942 so bile ustanovljene prve Vaške straže (Šent Jošt nad Horjulom.) Iz njih se je jeseni oblikovala vojska z osrednjim slovenskim poveljstvom, Slovensko domobranstvo.

Ista haška konvencija izčrpno obravnava vprašanje prisega.

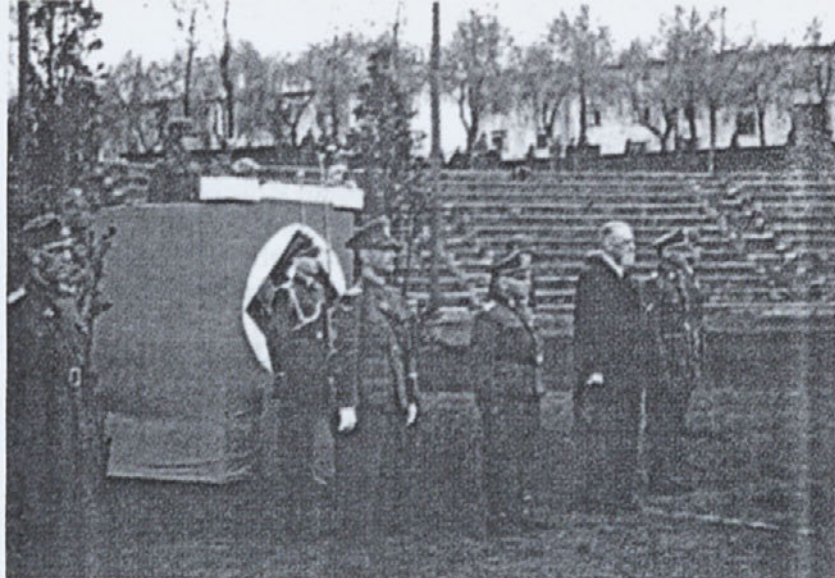
Člen 5 določa: Prepovedano je siliti prebivalstvo zasedene dežele k **zvestobi okupatorju**. Isti člen pa nadalje okupatorja pooblašča, da od prebivalcev zahteva **prisego lojalnosti**, preden mu zaupa zadeve civilne administracije, ali preden mu izroči orožje za zavarovanje reda, miru in varnosti v lastni državi.

Prisiljeni

Nemci so v prepričanju svoje hitre zmage, ta pravila konvencije tep-tali. Osemdesettisoč v Wermacht prisilno mobiliziranih Gorenjcev in osemstisoč prisilno mobiliziranih Štajercev so prisilili k prisegi.

»... prisegam pri Bogu to sveto prisego, da bom brezpogojno pokoren vodji nemškega naroda in države Adolfu Hitlerju ...«

V tem besedilu je jasna obljuba zvestobe voditelju sovražne sile. Izsiljevanje te obljube je bilo nemško kršenje veljavnih mednarodnih določil.

Domobranska prisega 20. aprila 1944

Slovensko domobranstvo, ustanovljeno jeseni leta 1943, je bilo soočeno z nemško zahtevo po prisegi šele aprila leta 1944.

Besedilo prisegi, ki so jo zahtevali Nemci, ni ohranjeno, bilo pa naj bi podobno navedeni prisegi.

Tako prisego pa je domobransko vodstvo odločno zavrnilo.

Domobransko vodstvo je predložilo tako besedilo prisegi, da je vsebovalo vsa ključna določila. Določeni in pravno varovani so bili simboli: slovenski jezik, poveljevanje, operativno območje in predvsem samostojnost in svoboda odrejanja akcij proti komunistom, kar je bilo vse dejansko v veljavi že od dneva ustanovitve, vendar ne pisno potrjeno.

Po dolgotrajnih pogajanjih sta obe strani privolili v naslednje besedilo:

»Prisegam pri vsemogočnem Bogu na slovensko zastavo in slovenski narod, da bom hraber, svojim nadrejenim zvest in poslušen, da bom v skupnem boju z nemško oboroženo silo stoječo pod poveljstvom vodje velike Nemčije proti banditom na slovenskem ozemlju svoje dolžnosti vestno izpolnjeval za slovensko domovino kot del svobodne Evrope. Za ta boj sem pripravljen žrtvovati svoje življenje. Tako mi Bog pomagaj.«

Da so Nemci sprejeli to besedilo je bil je bil nadvse pomemben uspeh domobranskega vodstva. **Črtana je bila »poslušnost nemškim oficirjem« in črtana »zvestoba Hitlerju«**

Namesto tega so bile v besedilu prisege jasno dokumentirane temeljne prvine Slovenske narodne vojske: motivacija slovenskega vojaka, njegova disciplinarna usmerjenost, struktura poveljstva in končni cilj bojev.

Analizirajmo posamezne elemente te prisege:

Svojim nadrejenim zvest ... « Ti nadrejeni so bili slovenski častniki. Večina častnikov je že v vojski kraljevine Jugoslavije prisegla kralju Petru.

Z navzočnostjo generala Draže Mihailovića, s strani zahodnih zaveznikov uradno priznanega zastopnika kralja Petra II. Na jugoslovanskem ozemlju so po mednarodnem pravu vsi zakoni in dokumenti Kraljevine Jugoslavije obdržali, tudi v dobi okupacije, svojo polno veljavo.

Zato je svojo polno veljavo obdržala tudi prisega slovenskih častnikov, sedaj častnikov Slovenske narodne vojske. S tem pa je tudi prisega slovenskega domobranskega vojaka, **»da bom svojim nadrejenim zvest...«, veljala vrhovnemu poveljniku, kralju Petru II in ne Hitlerju!**

Stavek »... da bom v skupnem boju z nemško oboroženo silo, stoječo pod poveljstvom velike Nemčije, proti banditom na slovenskem ozemlju svoje dolžnosti vestno izpolnjeval za slovensko domovino, kot del svobodne Evrope«, nam daje jasen vpogled v ostro razmejevanje pristojnosti in končnih ciljev. seveda pa je med nemškim in slovenskim vmesnim ciljem – ki je bil boj proti komunizmu obstajala vzporednost, **ki pa zdaleč ne pomeni, da sta se obe vojski, slovenska in nemška, bojevali za isti končni cilj.**

Nemški vmesni cilj je bil uničenje Stalinovega vpliva na vzhodu, slovenski vmesni cilj pa je bilo uničenje Stalinovega vpliva na **slovenskih tleh.**

Posebnost tega slovenskega cilja je poudarjena: **»... na slovenskem ozemlju in za slovensko domovino«**, ne pa za vzhodno fronto ali pa kje drugje!

Le dejstvo vzporednosti dveh vmesnih ciljev in nič drugega je

poudarjeno v stavku »v skupnem boju z nemško oboroženo silo ...«

Temu sledi naslednja razmejitev: da stoji v tem boju le nemška oborožena sila, **samo ona, in prav v ničemer slovensko domobranstvo.** »... z nemško oboroženo silo, stoječo pod vodstvom vodje velike Nemčije ...«, to je poudarjeno z besedo »**stoječo**«.

Albert Svetina - Erno

»ČIŠČENJE« BREZNA

Potem ko sem se vselil v svoje novo stanovanje, v vilo nasproti stadiona, me je Maček poklical k sebi in rekel: »Poslušaj, ti! Pokazal mi je majhen listek in nadaljeval: »Prebivalci vasi pri Podutiku se pritožujejo.«

Še iz časov pred vojno sem vedel, da je blizu Brezarjevega brezna, pri vasi Delnice, tekel potok.

»Vaščani so se pritožili, da so imeli najprej v potoku rdečkasto vodo, zdaj pa naj bi jim poginile nekatere živali, prav tako pa naj bi se naokoli širil strašen smrad.«

Maček mi je zato naročil, naj grem to pogledat.

Odšel sem skupaj s svojim spremljevalcem, zdravnikom, majorjem Thurnom in z šoferjem.

Ko sem vaščane povprašal, ali so se res pritožili, so mi prikimali, me napotili k vodi in mi rekli: »Ja, kar pogledjte!« Voda je zares zelo smrdela, potok pa ni bil velik.

Ko sem se pa zanimal, od česa smrdi, so mi dejali vaščani, da ne vedo, da pa so v začetku maja, po odhodu Nemcev, v bližini slišali streljanje.

Foto: Ivo Žajdela

Po približno sto metrih smo videli gozd in nekaj čistine. Vse naokrog pa je bilo polno lastovk, ki so neprestano letale gor in dol. Bilo je vse polno mušic in tako močan smrad, da se breznu nismo mogli približati in ugotoviti, za kaj gre.

»Bilo je grozno«

Vrnili smo se v Slavijo, si nataknili maske na obraz in z njimi le prišli do brezna. Še vedno je zelo smrdelo. Tudi maska je strašno smrdela.

Videl sem, da je bilo nekaj minirano. Drevje je bilo obrnjeno navzdol, na njem pa so bile velike skale. Okrog je bilo vse steptano, zaminirano in posuto z živim apnom. Bilo je grozno.

Tokrat iz knjige Alberta Svetine - Erna *Od osvobodilnega boja do banditizma* ponatiskujemo nekaj odlomkov o povojnih pobojih. Izvemo, da je poboje v Kočevskem rogu vodil Anton Zgonc - Vasja in da so se oznovci iz Slavije vozili na orgije v celje. Pretresljivi so Svetinovi opisi vlačjenja trupel iz brezna pri Podutiku.

Znova sem se vrnil v Slavijo in poročal Mačku. Razložil sem mu, da so tam grozne stvari, da so trupla in zelo močan smrad.

Po Mačkovem odzivu na moje poročilo sem dojel, da so mu stvari že znane. Zdelo se mi je nekoliko nenavadno, pa sem ga vprašal. »Kaj naj naredim?« On pa se je zadril name: »Kaj, odpreti je treba, pogledati in pobrati!« Niti pomislil nisem, da bi mu ugovarjal.

Vrnil sem se k breznu, si vse dobro ogledal in razmislil, kako bi to strašljivo delo lahko izvedli.

Za tehniko je v Ozni skrbel Apih. V Šiški je zasedel večje podjetje, ki se je ukvarjalo s popravili in različnimi mizarskimi deli. Na razpolago je imel veliko lesa in strojev. Zanj pa so delali tudi zaporniki v prisilnih delavnicah. Zato sem najprej odšel k njemu. Povedal sem mu, kakšno nalogo sem dobil od Matije in mu razložil, da za začetek del potrebujem 15 do 20 metrov dolge smreke.

Apih je nato poslal v Borovnico več svojih delavcev in ti so od tam smreke kmalu pripeljali. Maček mi je tudi naročil, da naj grem v Šentvid in iz taborišča vzamem nemške ujetnike, ki bodo to delo opravili. Šel sem tja in prevzel okoli 60 nemških ujetnikov, ki so bili fizično videti dovolj močni.

S četo vojakov smo zastražili okolico brezna in nato poslali nemške ujetnike, da bi opravili to strašljivo delo.

Najprej so očistili dostop do brezna, nato pa postavili oder. Pri Apihu sem za to delo dobil tudi ves drug potreben material: stojala, nosila iz pločevine in dvigala, s katerimi so vleкли trupla iz brezna.

Mačkovo povelje: »Kaj, ... pobrati je treba.«

Nemški ujetniki najprej niso hoteli delati. Prinesli smo jim hrano, ki jo je imel Knoj, jim dali žganja, kolikor so ga hoteli. Ko jim je žganje zamorilo smrad in se je razpoloženje »otajalo«, so začeli, saj so sprevideli, da so pač ujetniki in jim ni kazalo drugega.

V neznosnem smradu so prenašali iznakažena trupla v nekaj sto metrov oddaljeno dolino, jih polagali in zasipali v izkopane jarke. Prav tam so trupla še danes zakopana. Delo je trajalo približno tri tedne.

Brezno je bilo na ta način izpraznjeno. Posuli so ga z živim apnom in ga spet minirali

Po končanem delu so nemški ujetniki še nekaj dni ostali pod knojevsko stražo v poslopju blizu brezna. V šentviško taborišče pa se niso več vrnili.

Ko sem bil že na drugih dolžnostih, so jih knojevci odpeljali neznanu kam.

Videl sem že marsikaj, toda tako strahotnih prizorov še nisem videl.

V breznu je bilo veliko število popolnoma iznakaženih trupel. Po dve in dve trupli sta bili zvezani z žico. Bila so razbita in razpadla.

Takrat še nisem vedel, kdo so bili ti ubiti. Moja naloga je bila samo to, da trupla potegnem iz brezna.

Pozneje sem zvedel, da je bila v Podutiku ena prvih množičnih likvidacij ljudi bolnikov ali ranjencev, ki so ostali po bolnišnicah v Ljubljani ali so bili zajeti na prevozu. V glavnem so bili to slovenski domobranci, bilo pa je nekaj tudi civilistov moških, žensk in otrok. Identificirali jih nismo.

Od vsega, kar se je v povojnih dneh dogajalo, me je od partizanske linije dokončno odvrnilo neposredno soočenje s temi pobitimi v Brezarjevem breznu. To je bil zame velik šok in v meni je prišlo do preloma.

To je vplivalo tudi na moje nadaljnje življenjske odločitve, saj človek česa takega ne more mirno gledati.

Grozno je bilo: razpadla človeška trupla, razbite glave, polomljeni udje in strašen smrad. Videlo se je, da so bili ljudje očitno pobiti zverinsko, prav tako v Rogu in po drugih slovenskih krajih.

V vsem medsebojnem obdobju, nisem doživel takih grozot.

Ljudje so bili zvezani žico in so imeli razbite glave. Ves mesec nisem mogel jesti, samo pil sem. Od takrat nisem več gledal kdo je fašist ali nefašist, gledal sem samo na človeka.

Vojni ujetniki so bili živalsko pobiti. Prej nisem videl niti ene likvidacije, niti v partizanih. To je bilo vse tajno delo Vosa in Ozne. Da bi zakrili ta grozodejstva, so brezna minirali in vanje metali bombe.

Alojz Snoj

PRVI SLOVENSKE EVHARISTIČNI KONGRES

Globoka duhovna, moralna in gospodarska kriza, v kateri smo, je eden osnovnih razlogov za evharistični kongres.

Evropa in z njo Slovenija se utaplja v materializmu, uživaštvu relativizmu, otoplosti. Vse bolj nas obvladuje kulture smrti.

Vsi opažamo, da se cerkve praznijo, da veliko družin propada, da je vse več partnerskih zvez, da vzdržnost pred zakonom ni več vrednota

Če hočemo, da se naš narod reši, bi moral ves verni del Slovenije na kolena.

Stadion Arena petrol tako poln, kot je bil v nedeljo, ni bil še nikoli (foto: Tatjana Splichal)

Otroci in stariši iz katoliških tedenskih skupin se pripravili koreografijo na pesem "Vabljeni in sreci Jezusa" (foto: Irena Poljšak)

Kdo vse je bil povabljen na kongres

Najprej so bili povabljeni **vsi verni**.

Od posebnih skupin so bili tu najprej **mladi**, ki so se zbrali v Teharjah že na predvečer kongresa in nato peš poromali v Celje, kjer so ob 24 uri začeli nočno bedenje s katehezo škofa dr. Jurija Bizjaka.

Druga skupina so bili **duhovniki**, ki naj bi se zbrali do 9.30 in se v garderobi obleči mašne plašče. Pred stadionom so se pridružili procesiji z Marijino milostno podobo

Tretja skupina so bili **ministranti**, ki so s seboj prinesli liturgična oblačila in so ob 9.30 v procesiji spremili podobo Marije Pomagaj na stadion.

Četrta skupina so bile **narodne noše**, ki so zbrale do 9.25 pred stadionom in so od tam spremljale Marijo Pomagaj.

Ob koncu pričevanj so se pridružili tudi **otroci iz katoliških vrtcev** in izvedli koreografijo ob pesmi »Vstani in teci k Jezusu.«

Ne pozabimo na tridnevno romanje milostne podobe Marije Pomagaj. Prosimo za blagoslov in uspeh evharističnega kongresa.

Kako so doživljali:

Hčerka emigrantov – Mirjam Oblak, Argentina - Buenos Aires

Kot veliko milost doživljam to, da sem lahko bila na evharističnem kongresu v Celju; to je nekaj, česar sem stalno želela, a si nisem mogla misliti, da se bo to zgodilo ravno takrat, ko bom prišla v Slovenijo z gledališko skupino iz našega doma v San Justo. Prišli smo z igro »Veliki

oder sveta«, Pedra Calderona de la Barce. Ta misterij je povezan prav z evharistijo. Ne vem, ali bi lahko temu rekli zgolj naključje. Za naš nastop so bili določeni dnevi v mesecu juniju, potem pa smo izvedeli, da je to čas evharističnega kongresa.

To, da smo danes tukaj, doživljam velik božji dar.

Pred 75 leti je bila moja stara mama na ljubljanskem stadionu na evharističnem kongresu za Jugoslavijo. Zanj je bilo to eno največjih doživetij v življenju, zato nam je o njem veliko pripovedovala. Njene besede so se mi globoko zapisale v srce. Žal stare mame ni več, sem pa jaz dobila priložnost iz daljne Argentine, da sem se udeležila te velike slovesnosti. Zame je to injekcija za duhovno življenje. Rada bi še bolj utrdila svojo vero in prepričana sem, da mi bo kongres pri tem pomagal.

V občestvu z drugimi hočemo utrditi našo vero in s tem prepričanjem pričevati o evharistiji in Bogu drugim.

Ljudmila Novak, Predsednica Nove Slovenije, Krščanske ljudske stranke.

Že priprave na slovenski evharistični kongres so me spodbujale k razmisleku, kaj mi pomeni evharistiha in kje so to pozna v mojem življenju.

Ko smo se v nedeljo v Celju zgrinjali proti stadionu, smo vsi imeli isti cilj, zato ni bilo težko spregovoriti s komer koli. Povsod sem videvala znance, prijatelje, strankarske kolega, znane duhovnike, skavte.

Pogled na oltar mi je ponujal harmonijo barv, ki so jo dopolnjevale pesmi, besede pričevalcev in slovesna sveta maša.

Ob razglasitvi drugega slovenskega blaženega sem pomislila na vse slovenske mučence, ki so z Lojzetom Grozdetom simbolno dobili priznanje za zvestobo krščanstvu

Delo številnih prostovoljcev, dobra organizacija in potrpežljivost udeležencev evharističnega kongresa pričajo o kulturi, zvestobi in srčnosti kristjanov, torej o vrednotah, ki jih danes vedno težje najdemo v vsakdanjem življenju.

Slovenski evharistični kongres nas spodbuja k uresničevanju vrednot, za katere dobimo moč prav v evharistiji.

Dr. Milan Zver, **evropski poslanec SDS**

Nikoli si ne bi odpustil, če bi zamudil to enkratno priložnost. Prvič zaradi veličastnosti dogodka, drugič zaradi tega, ker človeka spodbudi k ponovnemu razmisleku o smislu življenja in ga napolni z energijo in voljo, da zaživi bolje. Tretji vzrok za hvaležnost, da sem se ga lahko udeležil, pa je nekoliko širši. To je stoletni dogodek eden od najpomembnejših v novejši slovenski zgodovini.

Poznam kongres iz tridesetih let in ga lahko primerjam s tem. V tridesetih letih, ko se je začela slovenska družba bolj sekularizirati, so poudarjali, da je vredno živeti v skladu z vero in kulturo. Vsebinska sporočila tega evharističnega kongresa so bila zelo podobna, a oblika nosi precej več znamenj časa, v katerem živimo.

Ko sem zjutraj prišel na štadion, sem za trenutek pomislil, da sem prišel na kak koncert pop glasbe. Čutiti je bilo eno samo srečo in veselje.

Tokrat pa ima kongres še eno dodatno vrednost, saj so Lojzeta Grozdeta razglasili za blaženega mučenca. To je za Slovence velika stvar.

Kardinalov pozdrav množici na stadionu ob odhodu (foto: Tatjana Splichal)

Spomini duhovnikov na zaporniška leta, ko niso smeli maševati

Ob slovesni in javni vseslovenski počastitvi Jezusa na evharističnem kongresu se želimo spomniti razmer, ko še na skrivnem ni bilo mogoče maševati. Toda Jezus zna priti tudi pri zaprtih vratih ... Da bo na evharističnem kongresu lepo, so s svojo žrtvijo plačali mnogi naši duhovniki. Nekateri so nam zapustili bogata pričevanja. Frančiškan br. Ivo Peran, tudi skladatelj, za katerega se je začel proces za beatifikacijo, si je smrtno kazen z ustrelitvijo »zaslužil«, ker je šel kot vojak v Logatcu enkrat maševati in enkrat k šmarnicam v cerkev.

Dr. Milko Mikola

UMORI

To je zgodba treh mladih dekletih iz Planine pri Sevnici, ki so jih partizani lažno zvabili medse, jih ogoljufana izrabljali, čez teden dni pa zverinsko pobili.

Olga Kukovič še danes leži nekje v globeli.

Roziko Verk so partizani posilili, potem je zanosila. Tega ni mogla breboleti in se je vrgla pod vlak.

Angelo Meh je partizan potolkel s kamnom.

Olga Kukovič

Med prebivalci Planine pri Sevnici in Šentvida pri Planini je še danes živ spomin na partizanski zločin v pozni jeseni leta 1944, ki je bil storjen nad Olgo Kukovič s Planine pri Sevnici.

O njenem umoru ni na razpolago nobenega pisnega vira. Edini vir pričevanja so še živeči krajani.

Olga Kukovič iz Planine pri Sevnici (druga z leve)

Po njihovem pričevanju je Olga Kukovič veljala za izredno lepo dekle, s svetlimi dolgimi lasmi.

Pred vojno je v svojem kraju delovala v kulturnem društvu in nastopala v raznih odrskih delih.

Ko je bila poleti na Kozjanskem je bilo t. i. osvobojeno ozemlje in ko so partizani zasedli tudi Planino pri Sevnici, je bila Olga nad njimi zelo navdušena.

Mag Štefan Tiselj iz Celja, ki je kot otrok v času vojne živel na Planini pri Sevnici, se še dobro spominja, kako je Olga njemu in drugim otrokom šivala na kape rdeče zvezde.

Nekega dne, verjetno novembra 1944, pa so jo partizani aretirali, jo odpeljali v Šentvid pri Planini ter jo zaprli v tamkajšnje župnišče, ki je bilo prazno, ker so Nemci župnika izselili.

Tam so jo zasliševali pod obtožbo, da je nameravala partizane izdati. Dokaz naj bi bilo pismo, ki so ga našli pri njej.

Po nekaj dneh zasliševanja je partizansko »sodišče«, katerega član je bil tudi učitelj iz Planine pri Sevnici, J. R., z vzdevkom Žani, dekle obsodilo na smrt. Odnegli so jo v »Farovsko hosto«, jo tam v globeli ustrelili in zagrebli.

Zločin naj bi storil F. Ž., ki so mu domačini zaradi grbe dali vzdevek Punkelc. Ta je veljal za človeka rablja, ki je izvrševal partizanske umore »narodnih izdajalcev« in se s tem pred ljudmi celo postavljala.

Olgin grob je odkrila Darinka Koprivec iz Šentvida pri Planini. Ker je bilo truplo zakopano zelo plitvo, so se iz groba še videli njeni svetli lasje, po katerih je Darinka takoj ugotovila, da je tam pokopana Olga.

Ljudje v teh krajih zgodbi o Olginem izdajstvu, s katero so morilci hoteli opravičiti njen umor, že takrat niso verjeli in so še danes prepričani, da ji je bilo pismo, ki naj bi ga bili partizani našli pri njej, podtaknjeno, z namenom, da so jo lahko obtožili izdajstva in se je tako znebili. Zakaj?

V času, ko so bili na Planini pri Sevnici partizani, se je namreč v Kukovičevo Olgo, ki je bila zelo lepo dekle, zagledal nek partizan. Med njima se je vnela ljubezen in Olga naj bi bila z njim tudi zanosila.

Nekaj časa po tem razmerju pa se je je hotel ta partizan iznebiti z izgovorom, da je poročen. Zločinci so ji naprtili izdajstvo s podtaknjnim pismom in jo usmrtili.

Ivan Kranjc in Šentvida pri Planini pripoveduje, da so celo nekateri partizani takrat govorili, da Olga ni ničesar zakrivila in da bo po nedolžnem usmrčena.

Na dan, ko so izvršili umor, je partizanski bolničar rekel: »Spet so umorili nedolžno.«

Ker so krajan Šentvida pri Planini vedeli, da je dekle po krivem obtoženo izdajstva, se jim je zelo smilila. Prinašali so ji v župnišče hrano. Ena od prinašalk je bila Julka Jazbinšek, ki pravi: »Nam vsem se je zelo smilila. Prisegala je, da tega pisma ni ona pisala, saj se to vidi celo po različni pisavi. To pismo so ji podtaknili partizani. Olga niti najmanj ni slutila, da jo bodo usmrtili.

Na kraju njenega groba ni znamenja, ki bi pričalo o Olgini kruti smrti partizanskih morilcev.

Rozika Verk

Tudi za tragično smrt Rozike so krivi nasilni partizanski divjaki. Niso jo namreč umorili, so ji pa povzročili tolikšno gorje, da ni mogla prenesti nasilja in si je sama v brezmejnem obupu vzela življenje,

To so ji storili prav tisti domači terenci in aktivisti, ki so umorili ameriškega pilota in izvajali v letih 1944-45 strahotno nasilje nad domačimi prebivalci.

Poleg številnih ropov živine, oblek, perila, živeža in vsega, kar jim je prišlo pod roke, so umorili tudi kmeta Alojza Žolgerja iz Kačjega Dola in mladega fanta Antona Čakša iz Cest pri Rogaški Slatini.

Med tistimi, ki so bili žrtve teh morilcev, so bili tudi Verkovi iz Kačjega Dola.

V njihovo domačijo so vdrli 15. avgusta leta 1944 ponoči.

Od gosposlinje Rozi Verk so zahtevali 20.000 nemških mark. Grozili so ji, da jo bodo obesili, če jim ne izroči zahtevane vsote.

Razmetali so po vsej hiši. Vzeli so jim zlatnino, 4 l. olja, 12 kosov pralnega mila, 4 dežnike, posteljno perilo, 1500 nemških mark in žepno svetilko.

Z grožnjami so jo prisilili, da jim je povedala, kje hrani v masti zalito meso. Tega je imela shranjenega v gorci. Ko se je ponudila, da jim ga bo sama pokazala to, niso privolili, ampak so zahtevali, da jim gorco odklene in pokaže njena mlada hči, lepa Rozika.

Ko jih je dekle vodilo tja, so ji storili silo, kar je njena mati tudi slutila, da se bo zgodilo.

Za pošteno in krščansko vzgojeno dekle, je bil to strašen šok. Da pa je bila za Roziko tragedija še večja, je z divjaškim zločincem zanosila.

Rozika, ki je imela fanta, s katerim sta se nameravala poročiti, onečastjenja svoje dekliške časti, nikakor ni mogla preboleti. Odločila se je, da si bo sama vzela življenje. To je tudi storila. V kraju Podplat se je vrgla pod vlak in tako prežalostno končala svoje komaj se prebujajoče življenje. Preden pa je to storila, je v slovo svojim domačim napisala pretresljivo poslovilno pismo, ki ga objavljamo:

S L O V O .

Sprejmite mnogo pozdravov zadnjih od mene. S težkim srcem se poslavljam od tega sveta saj sem začela še skoro komaj živeti. A jaz nemorem drugače. Prosim drage sosedje, imejte malo sočutja z moje mamiko in sestro. Kolikor se zavedam nisem jaz nikomur nič žalega storila, če je pa blo kateremu kaj nevač, ga prosim naj mi odpusti. Pozdravim vse sorodnike prijateljice in znance. Sedaj bodo gotovo nastale razne govorice a jaz prosim vsakega naj rajši mali za mene kod bime obrekoval, ter mi želi miren počitek v preranem grobu, če je mogoče kateremu naj pomaga v tolažba moji drži mamiki in sestri. Pozdravim tudi mojega dragega brateca v tujino Mamiko poprosim ne žalujte preveč po meni plačajte za mene sv. Maše in če je mogoče mi dajte postaviti spomenik s sliko na njem pa napis - "Božji bodi mili sodnik". Moje ostanke pokopljite pri Sv. Petru. Vašem katere sem poznala jim želim srečno življenje in tudi srečno smrt.

Vzrok moje nesrečne smrti je sestavljen iz teškoč ki so nam povzročili dotični ki so hodili na račun partizanov k nam ropet naj imajo teško vest.

Še enkrat najlepše pozdravim mamiko, Pavlico, Frančka vse sorodnike sosedo.

Pavlica povej Mihecu če se kedar vrne, da jaz sem mojo omljubo dala on pa naj bo srečen. Tudi Kasketovo teto lepo pozdravim kakor Veroniko, Tinčeve Gajzinkove jim želim vse dobro v življenju. Ostanite si tudi v naprej prijatelji in se včasih naj sporinjajo na ne v molitvi. Mužiki in Anzaku tudipošiljam pozdrave čeravno.....

Larsikaj bi še rada napisala pa mi ne pride sedaj na misel.

Z Bogom pozdrav od nesrečne Rozike.

Obup je največje gorje,

Prijatelje spoznati nesreča te uči,

nemoreš v sredi brati kje prijateljstvo tiči.

Poslovilno pismo Rozike Verk, ki so jo partizani posilili. Ker je dekle zanosilo, je svoje življenje končalo pod vlakom.

Angela Meh

Zgodba o Angeli Meh iz Šmartnega ob Paki je boleča pripoved o komaj 14 letnem dekletu, ki je postalo žrtev partizanskega morilca v prvih dneh po koncu vojne.

Živela sta sama z očetom v kraju Slatine pri Šmartnem ob Paki. Mati ji je že zgodaj umrla.

K njihovi hiši so pogosto prihajali partizani. Ker je bila, čeprav še mlada, lepo dekle, so jo začeli nadlegovati. Posebno je pri tem izstopal nek partizan, nasilnež, vojske državne varnosti VDV, ki je na vsak način hotel, da bi postala Angela njegovo dekle. Nasilnež jo je neprestano nadlegoval in ji grozil do skrajnosti. Brezupno je iskala zavetja. V popolnem obupu se je Angela odločila da bo nasilnega partizana naznanila Nemcem.

Partizani so jo aretirali 2. novembra 1944 in obsodili na smrt, vendar so smrtno kazen spremenili v kazen prisilnega dela. To kazen je tudi prestajala, ko je v zimi 1944-45 morala za partizane kopati jarke.

Po prestani kazni se je po vojni vrnila k očetu v Slatine. Tu pa jo je po vojni poiskal prej omenjeni partizan, jo s silo odvedel v bližnji gozd in jo tamkaj pobil s kamnom.

Klub hudim poškodbam na glavi, je dekle preživel in se vrnilo domov. Ko je zato izvedel zločinec, se je znova vrnil in jo v gozdu pokončal s strelom.

Njeni domači si njenih posmrtnih ostankov niso upali prenesti na pokopališče, tako da še danes počivajo v gozdu na kraju, kjer je bil storjen zločin.

Janez Črnej

Dragica Šibanc

je bila zelo prijazno in lepo dekle. Stara je bila 22 let in v šestem mesecu nosečnosti. Skupina partizanov jo je odvedla z doma v Belem Potoku pri Frankolovem, z izgovorom »nekega zaslišanja«

Dragica Šibanc
s svojim krvni-
kom Valdijem
Borovnikom.
Partizani
so jo slikali
tik po ugra-
bitvi.

Bila je zaprta na kmetiji Ravnak pod Kiselico, kjer so jo partizani ves teden posiljevali, potem pa ubili in zagrebli.

Idiličnost kraja.

V začetku druge svetovne vojne je lastnik Faber dvorec zapustil in se zatekel domov v Anglijo. Nemci so naselili vanj graškega Avstrijca, oskrbnika Trencka z družino. Pozneje so iz dvorca naredili policijsko utrdbo.

Pred koncem vojne je Trenck graščino zapustil in z nekaj tovarnjaki odpeljal dragocenosti iz dvorca. Dokončno pa so graščino osiromašili domačini po koncu vojne.

Nemška okupacija in partizanski terenci so temu kraju zadali boleče, nezaceljene rane.

Sestra Dragice, Štefka Šibanc pravi: »Bili smo kar velika družina z osmimi otroki. Naš dom, družinska hiša v zaselku Beli Potok pod Lindekom, stoji na samem. Moja sestra Dragica je bila med vojno otroška negovalka. Hodila je daleč naokoli, saj so jo klicali z vseh strani.

Septembra 1944 je prišla domov na dopust. Bila je v šestem mesecu nosečnosti in je mami povedala, da se bo poročila takoj, ko bo njen izvoljenec imel čas.

Nekega dne so ji sporočili, da ima na pošti telegram. Z veseljem se je odpravila ponj. Še bolj pa se je razveselila vsebine, ko ji je njen fant sporočil, da naj se za drugi teden pripravi, da se bosta poročila.

Veselo novico je zaupala svoji prijateljici Tanji Šnabl, ki je bila poštna uradnica. Obe sta bili neizmerno veseli.

Njen zaročenec je bil Karl Vaupotič, doma iz Kamnika, komandir žandarmerijske postaje.

Še isti večer pa so prišli ponjo terenci Vinko Mrzidovšek, Edvard Skaza, Rudi Petre in Rudi Selčan. Ker so se poznali, sta jih mama in Dragica spraševali, zakaj mora iti z njimi in za kako dolgo.

Odgovorili so jima, da bo morala iti na osvobojeno ozemlje v Belo krajino, kjer tudi partizani rabijo otroške negovalke. Za tako dolgo pot naj se dobro obuže in obleče. Počakali jo bodo, da si pripravi prtljago.

Čez pol ure so z Dragico odšli. Videli jo niso nikoli več.

Vsi smo jo imeli radi, ker je bila dobra, prisrčna, ljubezniva sestra in hčerka.

Šele po koncu vojne smo izvedeli, kaj se je z njo zgodilo

Grozote pri Ravnaku

Mama je srečala bivšega partizana Vlada Ulipija in ga vprašala: «Vlado, kje je moja Dragica?»

»Ne vem,« je odgovoril.

»Čez nekaj časa pa sem od njega dobila fotografijo, na kateri je Dragica s brzostrelko v roki, v družbi Valdivja Borovnika, znanega partizanskega morilca vosovca iz Podgore

Potrebovala sem veliko let, da sem izbrskala resnico, pravi sestra Dragice.

Hodila sem od hiše do hiše, prosila, če kaj vedo o njej. Izvedela sem skoraj vse.

Dragico so še isti večer odpeljali na uro hoda oddaljeno kmetijo v

Ravnah na Podgori. Tam so jo v njihovi kleti, ki je oddaljena od domačije nekako sto metrov, ves teden zadrževali. Od tu je tudi v začetku nastala fotografija, kjer v družbi s partizanom Valdijem Borovnikom drži njegovo brzostrelko.

Čez kak dan so jo začeli posiljevati. Nekaj dni jo je posiljevalo 13 moških, med njimi so bili tudi domači fantje. Čez dober teden, ko je vsa onemogla jokala in jih prosila usmiljenja, pa so odločili, da jo ubijejo.

Odpeljali so jo na bližnjo travniško jaso, kjer je partizanka Slavica Gorenjšek zahtevala, da jo morajo ustreliti v »pankrta«, v trebuh torej. Tako so tudi storili in jo umirajočo pustili v strašnih mukah, da je izkravela.

Naslednji dan jo je moral Zarigelškov fant, ki je služil pri Ravnjaku, na lojtrskem vozu odpeljati. Kam jo je odpeljal in pokopal, pa se do danes ne ve.

Sestra Dragice, Štefka Šibanc me je prosila: *»Gospod Černej, lepo vas prosim, pomagajte mi poiskati njen grob. Imela sem jo preveč rada, da ji nebi prižgala svečo na njenem grobu.«*

Njen izvoljenec Karl Vaupotič je padel kot nemški vojak, konec novembra 1944.

Partizanski umori

Partizani, terenci so pri Ravnjaku na Podgori ubili tudi neko 40 letno Rusinjo in njenega 17-letnega sina, ki sta z avtobusom prišla iz Maribora na Frankolovo, da bi šla k partizanom. Partizani pa so tako zmotno kot pri pohorski aferi, posumili, da sta vohuna.

Partizan, ki je bil za zvezo, ju je z frankolovske avtobusne postaje pospremil na Podgoro do Ravnjaka in tam sta izginila.

Ta partizan je še dolgo nosil ročno zapestno uro, ki jo je nosila Rusinja.

Po Ivana Medveda, gostilničarja iz Verpet, je prišla ista skupina terencev.

Odpeljali so ga pozimi in to kar v spodnjih hlačah in v copatah.

Peljali so ga v Trnovlje pri Socki, kjer so imeli veselico. V sadovnjaku pri hiši so ga privezali za deblo, sami pa so šli popivat in veseljačit. Medtem je dolge ure klical in prosil na pomoč, toda harmonika je klice na pomoč preglasila. Ko le ni bilo pomoči, sta ga brezupje, strah, kaj bo z njim in oster mraz, omamila, da se je sesedel in zmrznil. Našli so ga proti jutru po končani veselici.

Mrtveca so odvedli do vodne strežnice ob kolovozu Zabukovje-Trnovlje. Njegova žena je po vojni našla njegov grob. Na skrivaj ga je dala odkopati in prepeljati na pokopališče v Frankolovem. Takrat je tudi ugotovila, da so žrtvi v kolenih odsekali obe nogi.

Ta skrivni pokop so spremljale samo pritajene solze in jok najbližnjih.

Jože Falnoga

Iz Verpet je bil prisilno mobiliziran v nemško vojsko. Neko poletje je prišel na dopust. Domačim je pomagal pri košnji. Imeli so travnik pod vasjo Bukovje, kjer je stari kolovoz za Črešnjice ob malem potoku izpod Bukovja.

Partizani so ga prijeli in ga hoteli odvesti. Pripovedoval jim je, da je nujno, da se vrne v vojaško enoto, zaradi domačih, ker bi jih sicer Nemci selili. Ko pa bo enota odšla na fronto, bo pobegnil in poiskal partizane.

Vse pripovedovanje in prošnja zaradi domačih je bilo zaman. S silo so ga partizani hoteli odvesti. Upiral se jim je. Na robu gozda so ga ubili in zagrebli.

Nekega dne so partizani ujeli tudi nemškega vojaka, ga zvezali in vrgli čez skalovje na južni strani gradu Lindek.

Ljudje so opazili pozneje, da so lisice raznašale njegove ostanke.

Skozi pekel Teharij

»Partizani so nas že 10. 5. 1945 zaprli na Teharje. Tam so ubili tudi našega očeta Rudolfa Šibanca, ki so ga dalj časa zasledovali. Bil je ko-

mandir Wermannschaf. Z Dolenjske je prinesel pol nahrbtnik knjig Črne bukve. Nekaj jih je razdelil prijateljem.

Hči Štefka Šibanc pravi: »Po nekaj mesecev so nas izpustili in nam strogo »zabičali«, da ne zinemo niti besede o vsem.

Na Teharjah smo doživljali poniževanje brez primere. Aluminijske posode za hrano so nam stražarji pred obrokom metali v skupno straniščno jamo, kamor smo morali potem mi ponje da smo dobili obrok.

Zaprti smo bili v baraki A skupaj z nekaterimi iz Celja, Slovenskih Konjic, Poljčan, Vojnika, Ardina in s kočevskimi Nemci.

Stražarji, za katere pa nismo bili ljudje, so bili: partizanka Melita, partizan Ciril Špeh-Čiro iz Trnovelj, Jernej Gmajner, rdečelasec iz Vojnika, partizanka Marija Drvarič iz Murske Sobote, ki je bila trgovska pomočnica pri Sodinovih na Frankolovem.

»Jeseni 1945 sem prišla domov.« Tako mi je pripovedovala Štefka Šibanc iz Belega Potoka.

J. M.

»Smrt fašizmu« je pomenilo smrt poštenim in vernim Slovencem!

V krajih vzhodno od Ljubljane so partizani začeli z umori takoj poleti 1941, ko so pod njihovimi streli začeli padati tudi ljudje v Ljubljani.

V knjigi »Iskra in plamen« piše:

»V sporazumu in tudi po nalogu OF na terenu je četa likvidirala nekaj izdajalcev«.

Eden od borcev Molniške čete, ki je prešel v VOS, je 18. avgusta 1941 »opravil« s predvojnim komandirjem žandarmerijske postaje na Vevčah Josipom Sušnikom.

»Morilec je bil Albin Grajzer, po vojni imenovan za »narodnega heroja« V Vevčah je še danes ulica z njegovim imenom.

14. oktobra leta 1941 ponoči so na delovnem mestu ustrelili Jerneja Chiodija. Takrat so v Dev. Mar. v Polju poskusili ubiti tudi Alojzija Rejo.

26. 10. so v Vevčah ranili Viktorja Šumija.

31. 10. so komunistični morilci na kašeljškem mostu ubili Osvalda Porento iz Zavogelj, vrgli so ga v Ljubljano. Njegovo truplo so našli 30. novembra, isti dan, ko so ubili tudi njegovega brata Toneta Porento.

13. 11. je umrla njihova mati, Ana Lerchner, doma iz Tirolske.

5. decembra so umorili ravnatelja kemične tovarne v Mostah I. Valenčaka.

11. decembra 1941 so pri železniški postaji Dev. Mar. v Polju ustrelili Vinka Vrankarja, ki se je vračal domov z večernim vlakom Bil je predsednik vplivnega metalurgičnega sindikata.

In umori Slovencev sledijo:

Janeza Urbanca iz Sostrega, so komunisti ustrelili doma v hiši, 28. februarja 1942. Istočasno pa tudi njegovo hčer Ivanko, z dvema streloma.

Tudi Marijo Habič so ustrelili v glavo in v prsi 11. aprila 1942.

Janeza Babnika iz Dobrunj, so ustrelili 7. oktobra 1942.

Antona Rožnika iz Dobrunj, so partizani ustrelili na domu 22. oktobra 1943.

Petra Kregarja in Lovrenca Tesnerja, oba iz Dobrunj, so partizani ubili na Pugledu 10. oktobra 1942. Oba je ujela partizanska skupina, ki jo je vodil Albin Grajzer, ko je 4. oktobra napadla postojanko vaše straže v Bizoviku.

Draga Holozana so po mučenju ustrelili 8. decembra 1942. Zakopali so ga v Podlipoglavu na travniku pri Reškem kovaču.

Jožeta Rusa iz Dobrunj, so našli umorjenega na Pugledu 13. februarja 1943. 13. marca 1943 so v gozdu pod Št. Pavlom našli zakopano neznano moško truplo.

Samoobramba pred partizani

V noči na 30. avgust 1942 so partizani Tomšičeve brigade zažgali skladišče izdelanega papirja v papirnici Vevče in istočasno »napadli« (stražili, da so bili varni) karabinjerje, ne daleč od skladišča. Naslednjo noč so lahko zažgali še skladišče lesa ob papirnici.

Partizanska akcija je izzvala »maščevalni« ukrep Italijanov, da so imeli vzrok aretirati 700 moških v občini Dev. Mar. v Polju. Približno 300 moških v občini Dobrunje. Aretirali so pa tudi moške v Tomačevem, Jaršah, Hrastju in Klečah.

Že dan po partizanski »akciji«, 31. avgusta, so 60 moških aretirali v Dev. Mar. v Polju.

Čez 1.000 nedolžnih moških so Italijani odpeljali na otok Rab, odkoder se mnogi niso več vrnili. To je bila »cena« partizanskega »napada« in požiga odpadlega papirja in lesa.

Komunistom žrtev in trpljenja ljudi ni bilo mar. Dosegli so svoje: Kdor je bil za partizane, je zbežal v gozd, ostala večina, pa ni čutila nobene simpatije do partizanov, nasprotno, obsojala je njihova izzivalna početja. Čakala je doma in bila plen okupatorja. Oba tirana sta dosegla svoje: Komunisti so se znebili ljudi, ki niso simpatizirali z revolucijo, Italijani so se znebili sovražnih Slovencev.

Ali to ni kolaboracija??

To je prisililo skupino domačinov, da so po zgledu vaške straže iz Šentjošta ustanovili svojo obrambno skupino.

14. septembra so se s kolesi odpeljali v Kleče, kjer so organizirali Vaške straže za Dravlje, Ježico, Dev. Mar. Polje in Bizovik. 18. septembra so se vrnili v Dev. Mar. v Polje.

Poveljstvo te skromne obrambne organizacije je prevzel Janez Grum, profesor na klasični gimnaziji v Ljubljani. Bil je rezervni podporočnik jugoslovanske vojske.

Grum je bil komandant poljske Vaške straže do 15. marca 1943, ko je odšel v Rudnik. Njegovo mesto je prevzel Milko Pirih.

Instrukcije Borisa Kidriča

Komanant Tomšičeve brigade, Janez Hlebš-Čiro, je 15. oktobra dobil Kidričev ukaz, da mora priti na posvet v glavno partizansko poveljstvo. Bilo je dva dni po umoru bana dr. Marka Natlačena.

Odpravil se je čez Barje v Podlipoglav in se naslednji dan srečal z Borisom Kidričem, političnim komisarjem glavnega poveljstva. Ves dan je poslušal Kidriča, kako naj napadejo postojanke Vaških straž v Polju, Bizoviku in Dobrunjah, ki so nastale nekaj dni pred tem. Naslednji dan, 17. Oktobra, se je še enkrat zglasil pri Kidriču v bunkerju na Pugledu. Pogovor je trajal ves dopoldan.

Hlebš je takoj poslal po svojo brigado na Mokerc.

Samoobrambne skupine Vaških straž vzhodno od Ljubljane so se organizirale po 5. septembru. Tako kot drugod, so bili tudi tu ljudje prisiljeni nekaj storiti, da bi bili varni pred partizansko morijo, ki so jo doživljali že eno leto, posebno pa od maja naprej leta 1941.

Partizani ki so vdirali v vasi, grozili, ugrabljali ljudi, jih pobijali, ropali premoženje, so ljudem vcepljali. nenehen strah, kaj bo prinesla naslednja noč. Imeli so le en izhod, organizirati lastno obrambo.

Toda zakonita obrambna organizacija je bila mogoča le tako, da so jo dovolili Italijani, Ti bi morali zaščititi vasi, vendar niso storili ničesar. Ljudje so se sami odločali kje in kako bi bila rešitev.

Če Italijani niso zmožni nujnega varovanja vasi, naj dajo ljudem orožje, da se sami branijo. Z grabljami in cepci se ne da.

Spet zločinec Grajzer

Prvi komandant Vaške straže v Bizoviku je bil Jelo Capuder, ki pa ni vojaško dorastel za to mesto. Vaška straža v Bizoviku je doživela prvi napad v noči 4. oktobra 1942.

Napadla jih je partizanska četa Albina Grajzerja, vendar brez uspeha. V noči na 8. oktober se je Grajzerjevi četi pridružil Peter Stante-Skala. Postavila sta zasedo v Dobrunjah. Skupina Vaških stražarjev je

padla v zasedo. Ubit je bil Anton Babnik, Lovro Peterca pa je bil ranjen. Dva branilca so partizani zajeli, Petra Kregarja iz Dobrunj in Lovra Tesnerja iz Sostrega, katera so po zaničevanju in mučenju umorili.

Kidričevi nasveti

Po Kidričevih navodilih sta se sešla štab Tomšičeve brigade in Ludvik Smrekar, komandant dolenskega odreda. Izdelali so točen načrt napada.

Tomšičeva brigada se je nastanila na Molniku. Tja so prišli tudi terenci, ki so partizane podrobneje informirali o postojankah Vaških straž in celo kazali skrivne poti do postojank.

Partizanski napad se je pričel v Bizoviku. Prva in tretja četa Tomšičevega 2.bataljona, ki jih je vodil domačin Anton Vrbinc-Nebošme, sta se v noči na 22. oktober približali Bizoviku. Partizani, ki jih je vodil Franc Črnugelj-Zorko, so prišli po dolini z južne strani. Priplazili so se do lope, ki je stala za pritlično stavbo. V postojanki v Rekarjevi gostilni je bilo okoli 35 branilcev. Druga postojanka v enonastropni Ižančevi hiši pa je štela 20 branilcev.

Napadalce je pri Rekarju vodil domačin Anton Vrbinc, pri Ižančevih pa domačin Jakob Mojškerc.

Napad na obe postojanki je bil vsesplošen poraz partizanov. Pri Ižančevih so se jim odločni bombaši tako posvetili, da so se v strahu z domačinom »komandantom« Mojškrcem razbežali.

Pri Rekarju pa so branilci partizanom sporočili, da so prav danes aretirali očeta Vrbinca in hčerko Angelo ter da čakata zaslišanja. Oba so pokazali iz stavbe. Vznemirjeni napadalci so sprožili rafal nanju in ju usmrtili. Z ročnimi bombami so jih branilci razpodili. Bežeči partizani so zažgali lopo. Ogenj se je hitro razžiril tudi na Drčarjevo hišo poleg gostilne.

Branilci so se pred ognjem zatekli v podzemsko vinsko klet, katero ogenj ni dosegel.

V maščevanju za neuspeh in za zmotno smrt očeta in sestre je domačin Anton Vrbinc aretiral sosedovo Drčarjevo mamo in hčerko

Faniko, katero so partizani odvedli s seboj. Mama je po poti umrla, Faniko pa so jezni poraženci izrabljali do nezvesti. Pokopani sta v gozdu, nekje pod Orlami.

Drčarjeva sinova France in Lojze, ki sta bila skrita za tramovi goreče hiše, pa sta se čudežno rešila.

Partizani so poskušali še z napadom na tretjo postojanko v Dobrušnjah pri Mežnarjevem Jožetu.

»Ker pa je bila postojanka obkrožena z njivami, te pa so bile zaradi močnega naliva tako razmočene, da so bili partizani blatni od glave do pete. Ker so se morali plaziti po tleh, je bilo orožje tako zamazano, da so bili puško mitraljezi nerabni« Tako »ocenjuje« ta napad partizanski pisec Strle..

Dr. Edi Gobec

PRAZNIK SLOVENSKE PESMI

Pismo iz Clevelanda. V soboto 15. maja, smo spet doživeli čudovit praznik slovenske pesmi in z njo tudi poživitev povezanosti slovenske ameriške skupnosti.

Res prijazno in veselo je bilo v veliki, polni dvorani Slovenskega narodnega doma na St. Clairju, kjer so se zbrali zavedni rojaki iz Clevelanda in okolice in se veselo pozdravljali tudi z dragimi gosti iz Chicaga, Lemonta in Joliet. Slednji se skupaj z zborom Špendov pripeljali na koncert z avtobusom, med njimi znani, ugleden in priljubljen frančiškan p. Metod Ogo-

revc, nekdanji župnik in urednik Misli v Avstraliji in zdaj predstojnik v Lemontu.

Prišli pa so tudi ugledni tovarnar in duša Slovenskega kulturnega centra v Lemontu, Martin Hozjan z vsestransko marljivo in ljubeznivo ženo Ano.

Corinne Leskovar, ki se je pol stoletja darovala Slovenski ženski zvezi, slovenskim radijskim oddajam in plesnim skupinam iz Chicaga; upokojeni kemični inženir dr. Andrej Remec, ki vneto deluje v slovenski prosveti in šolstvu.

Na odru so se predstavili pevke in pevci Korotana. Zbor je najprej mogočno zapel hvalo Bogu za vse prejeta s Hasslerjevo pesmijo – Pojte Gospodu.

Sledil je izbor priljubljenih pesmi skladateljev Cigana, Tomca, Gobca, Schwaba, Savelija. »Lastovkam« z dovršenim solo petjem Cvetke Rihter, »Rožmarin«, mojstrsko podana »Barčica« ter doživete ljudske pesmi.

V spomin na tisoče pomorjenih domobrancev je Korotan zapel v Rogu za umorjenega pevovodje inž. Frančka Gorenjška na besedilo begunskega pesnika Marjana Jakopiča.

Vse to je dokaz, da se s tako ljubeznijo ohranja slovensko pesem, ki so jo peli veliki rodoljubi, pomorjeni zato, ker so bilo verni in pošteni Slovenci in niso sledili sovjetskim agentom.

Pod večjim vodstvom Martine Jakomin je ženski zbor Korotana nam podal mojstsko dovršene melodije.

Po prikupnem slovenskem pozdravu Janeza Jakomina sta si Jonny Sršen in Richie Celestina prijateljsko delila glasbeno vodstvo fantovskega zbora – »Mi smo mi«, kjer so zapeli študentje tretje slovenske emigracije, ki so med šolskim letom razkropljeni po raznih univerzah, družijo jih ljubezen do slovenske pesmi, verska in kulturna dediščina. Kako smo ponosni nanje!

Pravo doživetje je bil tudi nastop chicaškega zbora Špendov v počastitev pok. frančiškana, župnika, pevovodje, skladatelja Vendelina Špendova.

Po pozdravu častnega konzula dr. Janeza Vidmarja je zbor pod vodstvom pevovodje Maka Magajne izvrstno podal nekaj ljudskih in umetnih slovenskih pesmi.

Vrhunec večera je bil združen z nastopom vseh sodelujočih zborov pod vodstvom Janeza Sršena.

Domobransko pesem »Oče mati, bratje in sestre« je zapela vsa dvorana. Mogočno je odmevala v našem zavednem slovenskem Clevelandu. »Bodi zdrava naša lepa domovina«! Odločna, neomajna v zahtevi naše pravične meje, celovitosti Piranskega zaliva, s prostim dostopom do mednarodnega morja – našega Jadrana!

Korošec

GOVOR NA SREČANJU ORGANIZACIJ ZAMOLČANIH GROBOV

v zavodu Svetega Stanislava v Šentvidu -Ljubljana.

Povejmo si resnico

Vojak prve svetovne vojne je zapisal: »Če bi bilo nebo list papirja, morje pa črnilo, pa bi se ne dala popisati bolečina, kakršna je bila naša.«

Vojak druge svetovne vojne ni mogel zapisati svoje bolečine, ker bil je vržen v brezno ali zasut v zazidanih rovih. Ko smo ga čez leta našli nagega in zvezanega globoko pod zemljo, je iz zemlje dihala nečloveška bolečina.

Osvežimo si spomin:

Prvega maja leta 1941 so na Orlah (izletniška točka Ljubljančanov) pripravili veliko srečanje ljudi, (pripravili kdo, za katere ljudi), mi ni bilo znano. Dejali so, da bo »miting«. Ko me je starejši prijatelj povabil, da bi šla na Orle, sem šel, kajti zanimal me je ta miting. Tedaj mi je bilo šestnajst pomladi.

Ko sva prišla na Orle, se mi je nudil čuden prizor. Večina ljudi je imelo na rokavu pripet kljukasti križ. Dvigali so roke in vpili: »Heil erste Maj, Heil Hitler!« Začuden sem obstal.

Pa kaj je to? Saj Hitler je vendar naš okupator!

Slovenska Guernica slikarke Marjetke Dolinar

Na slovesnosti je govoril Jože Možina, ki je s primeroma dveh usod predstavil pomen spominskih pričevanj zamolčanih žrtev revolucije. Ivan Korošec je pričal o svojih teharskih dneh in življenjski drami, zgodovinar Jože Dežman pa je predstavil temeljna izhodišča ustanove Memores. Pričevanje Slovenske Guernice slikarke Marjetke Dolinar, ki je zapisala, da sta Slovenska Guernica in razstava o Hudi jami posvečeni vsem žrtvam in njihovim svojcem.

»Ne«, me je posvaril prijatelj »Hitler ni naš okupator, Hitler je naš rešitelj, je naš zaveznik. On bo prinesel k nam blagostanje, kakor je v Nemčiji« Saj je sam Kidrič zapisal: »Končno se je zrušil ta jugoslovanski nestvor«

Vsi ti *»heil«*. so bili zloben izraz časa, ki je prihajal.

Ko pa je Hitlerju bilo dovolj prijateljstva s Stalinom, se je vse obrnilo na glavo.

Po 22. juniju leta 1941 so se po zidovih ljubljanskih ulic pojavile kratice *»OF«*.

V šoli sem izvedel da pomenijo proti okupatorju.

»Ja, kdo pa je sedaj okupator?«

Ko sem pozneje v Nacionalni ilegali v Gorjancih vprašal političnega komisarja, ki nas je od partizanov prišel učiti pozdrava s pestjo in prinesel rdeče blago za zvezde, zakaj samo *»smrt fašizmu«*, ko vendar imamo tri okupatorje, me je ta nahrulil: *»Se vidi, da si še zelen, ob prevzgoji ti bo vse jasno!«*

Bil sem še »zelen«, vendar spoznal sem, da je vsak narodnjak, ki je ožigosan za fašista in izdajalca, pošten in veren Slovenec, ki ne zamenja Boga za namišljena bogova Stalina in Tita.

Ko sem stal na straži v Gorjancih, sem čakal, da bi sprožil, da bi ubil revolucijo, pa je ni bilo pred puškino cev in nisem jo ubil. In ker je nisem, se je stopnjevalo nasilje in ob nasilju je rasel upor nasilju.

Se spomniš, partizan najinega prvega srečanja na Gorjancih?

Nervozno sva zagrabila za orožje in naperila. S stisnjeno pestjo si me pozdravil. »Smrt fašizmu«

»Bog daj«, sem ti odgovoril!

Pa nisva sprožila, ker jaz nisem bil fašist in ti še ne revolucija.

Vse pogosteje sva se srečavala po gorjanskih stezah in zaselkih. Med nama je plahnelo nezaupanje. Celo kruh sva si delila med seboj, še veš?

Kruh, vlažna, grenka, koruzna kepa, ki je po plesnobi dehtela, katero je uboga dninarica utrgala lačnim otrokom, da je potolažila dva sestradena capina, se spomniš? Tudi patrone, raztresene med krhlji, v umazanem nahrbtniku, sva si delila po bratsko in drug drugemu naročala pozdrave za mammo tam daleč, če me več nazaj ne bo.

Potem so se vrstili skupni napadi našega bataljona in vaših brigad na fašiste: na Cikavi, Ratežu, v Smolenji vasi, Poganjcih. Tam sva bila celo skupaj v desetini za udar, še veš?

Tvojim ni šlo za smrt okupatorja, ne za svobodo naroda. Cilj jim je bila revolucija, oblast, internacionala, Stalin ---!

Kako že poje tista, ki si hotel, da bi se je naučil tudi jaz?

*»In to bode naš poslednji odločilni, težki boj,
za Internacionalo življenje vsak žrtvuj!«*

V tem smo si bili različni kot ogenj in vihar.

Zato so tvoji po uspehu našega boja, tebe imenovali heroja, mene pa so prezrli zato, ker nisem pozdravljal s stisnjeno pestjo.

Vaš politični komisar je bil bolj osovražen kot okupator. V borbah je ostajal zadaj, sicer pa je imel vedno prvo in zadnjo besedo: »Živel veliki vodja Stalin«!

In ta komisar je po povelju odločil, da smo se razšli – sovražni!

Ti si šel s tvojimi, jaz sem ostal pri mojih.

Ob razdrtem znamenju kraj vasi sem postal in zrl za vami, ko ste odhajali. Ob polomljenem Kristusu se mislil nate in čakal, da se boš morda vrnil, pa te ni bilo.

Zakaj ste odšli? Zakaj se ne bi skupno borili proti skupnemu sovražniku, če so bili tvoji res Osvobodilna fronta?? Rad bi te zaustavil: »Postoj ob meni, brat, in skupaj bova našla pot«! Mudilo se ti je, utonil si za grmovjem.

Ko si odhajal, si namesto pesti stiskal zobe ...!

Dolgo je že tega, dolgih 67 let. Nikoli več se nisva srečala. Pozneje v neurju je prav, da se nisva, ker ti si se boril za revolucijo in jaz proti.

Povej mi, ali si res verjel v svobodo naroda, v bratstvo, v enakost! Si vse to kje srečal?

Še sedaj se mi včasih zdi, da slišim tvoj glas, kot tedaj v Gorjancih: »Veš, vse kar počenjamo z našimi ljudmi, je tako čudno, boleče: rekvizicije, teror, likvidacije. Dvigamo pesti v smrt fašizmu, pa morimo Slovence!

Verjamem ti, da si bil prostovoljec za resnično OF, zato si se šel bojevat, pa si spoznal političnega komisarja, ki ni govoril o okupatorju, temveč o izdajalcih in fašistih Slovencih, in nihče ni mu ugovarjal. Postali ste roboti komisarja. Vse je šlo za oblast, za sovjetsko republiko, za Stalina!

Zato je bilo najino prijateljstvo sovražno revoluciji – ukaz partije!

Bil si ujet in postal si del tega nasilja, tako kot kaznjenci na Golem otoku, ki so topli kaznjence.!

Ko je Kocbek s svojim krščanstvom vstopil v komunistično OF, je spoznal, da je padel med dvoje mlinskih koles – komunizma in krščanstva. Postal je slepo orodje partije. Postal je vaba in zanka naivnih za

OF. Komunistična partija mu je zaupala uredništvo partizanskega lista »Slovenski poročevalec«, kjer je bil tudi glavni propagandist.

Po naročilu Centralnega komiteja partije je pisaril škofu dr. Gregoriju Rožmanu, da bi vplival na duhovnike, da prenehajo s svojo odločno besedo proti komunizmu: *»Prepovejte duhovščini in posameznikom udeležbo in podporo belogardistični organizaciji in njihovim oboroženim tolpom«!*

Ta grožnja je bila podprta z ultimatom: *«...sicer pa smo brezpogojno pripravljeni sprejeti državljansko vojno na celi črti«!*

Po treh letih pa je isti Kocbek nameraval storiti samomor. Zaradi strahu in obupnega razočaranja nad komunisti, je zapisal v svoj dnevnik:

»Vznemiril sem se, kakor že dolgo ne. Okoli poldneva so mi potekale grozovite ure. Šlo mi je na jok. Prevzemal me je obup. Nekaj blaznega, po smrti hrepenečega se je razčlenjalo v meni. Kupa grenkobe se je zvrhala. To so najbridkejšje ure v mojem življenju.

Prvič v življenju mi je iz globočine žal, da sem se rodil Slovenec. Prvič po tridesetih letih mi je postalo iz vseh mojih človeških vlaken žal, da sem se odločil za partizanstvo.

Komunizem je resnično satansko maščevalna in infernalna sila.«

To je doživljal Edvard Kocbek pred nameravanim samomorom.

Bil je 29. maj 1945. Sonce se je pravkar vzpenjalo nekje za Pohorjem.

Zaprta vlak s tovrstnimi vagoni je pripeljal iz Pliberka na celjsko postajo, kjer so ga pričakali partizani z nekaj železničarji.

Ko so zavore zacvilile, je zaoril krik med klici in vpitjem: *»Izdajalci, morilci, zločinci, klavci slovenskega naroda«!* Razbijanje po vagonih se ne da popisati. Vrata prvega vagona so se odprla ---

Kot bi pritisnil nov vzvod, je vstal horjanski vihar: vpitja, klicev, udarcev, pljunkov, groženj. Obstali smo kot okameneli pred človeškimi zvermi.

S silo so nas metali iz vagona. Potem so sledili drugi vagoni, vse do konca.

Uvrščali so nas v štiristope pred celjsko postajo.

Kurat našega bataljona, ki je stal poleg mene, mi je šepnil: »*Ivan odpri se je pekel.*«

Ko je bil vlak izpraznjen, je pred nas prijezdil partizan in se zarežal: »**No, sedaj si oglejte komisarja, ki ste ga tolikokrat hajkali.**« Nato se je še boj vzravnal v sedlu in zavpil: »**Poveljnik bataljona naprej!**«

Stotnik Rihar – Ice je stopil korak iz vrste
Partizani so se zapodili vanj kot ose.

Na tleh je ležala krvava gmota še živega mesa.

Drugi partizan je zavpil: »**Oficirji in podoficirji, naprej!**« Nastala je smrtna tišina. Ker se menda ni nihče javil, je šel partizan ob vrstah in določil vsakega, ki se mu je zdel, da bi lahko bil oficir. Nabral je dolgo vrsto, ki so jo uvrstili za nami.

Nato se je komunist spet postavil pred vrsto in se zadril: »**Na levo, raja! Naprej!**«

Vrsta raztepenih, okrvavljenih in polomljenih je stopila v korak. Za nami so šli ti izbrani »oficirji«, nato pa dekleta in matere z otroki in dojenčki.

Ko smo prišli iz postaje, so začeli po nas mlatiti z opasači, biči, puškinimi kopiti, koli in vsem, kar jim je prišlo pod roke.

Nas so »spremljali« stražarji na konjih in peš.

»Mi smo bela garda, izdajalci in morilci slovenskega naroda!« »*To glasno vpijte po cesti!*« je nam »zapovedal« sprednji na konju.

Fantje polka so tišje vpili: »**Vi ste rdeča banda, IZDAJALCI IN MORILCI SLOVENSKEGA NARODA!**«

Vojaki so padali pod udarci ali od slabosti. Stražarji so tiste, ki niso mogli vstati, zvelkli v obcestni jarek in postrelili.

Ustavljali so nas: »**Poljubi slovensko zemljo, ki si jo izdal!**«

Legali smo v prah in poljubljali to sveto mučeniško zemljo.

To je šlo skozi vse mesto, do Bukovžljanske ceste in še naprej.

Ko smo prišli do ovinka, se je utrjala mlada mamica s tesno prižetim dojenčkom in bežala po polju.

»Stoj! Stoj!« so vpili partizani in merili vanjo. Žena je lovila dvojno življenje. Bežala je v popolnem obupu.

»Stooooj!« so kričali in merili. Koliko »junaških« strelov je bilo potrebnih za uboj matere in dojenčka?

Iz dveh src se je Bukovžlansko polje pordečilo.

Ljudska govorica pravi, da na tem mestu vsako pomlad poženejo rože z rdečimi cvetovi.

Šli smo mimo hiše z zaprtimi polkenci. Na oglu hiše je stala žena z belo oblečenima deklicama, ki so začudeno zrle v nas.

»O, praznik Svetega Rešnjega telesa!« se mi je vzbudilo.

Toliko lepih spominov mi je udarilo v glavo. Procesija pri fari Svetega Petra v Ljubljani. Zavpil bi, da bi slišala domača vas, kam gre ta procesija - križevega pota.

Vse to se je dogajalo do prihoda v taborišče smrti.

Kaj pa so počenjali z nami v tem ograjencu, pa pozneje.

Komunist Milovan Djilas, ki se je sprl s Titom, pravi v svoji knjigi »Novi razred«: *»Zgodovina nam bo morda enkrat na en ali drug način oprostila grozote pobijanja, ki smo jih počeli, toda to, da smo komunisti zaslužnili v narodu svobodo duha, tega pa zgodovina nam ne bo nikoli odpustila in bo nas komuniste, kot izdajalce osramotila za vse čase«*

Ko so jih pobijali v Jelendolu in Mozlju, smo osupli.

Ko smo izvedeli za Krimsko jamo, kamor so žrtve žive metali, smo se zgrozili.

Ko smo po vojni odkrili Toško brezno, kamor so metali ranjence, pa Kočevski Rog, Teharje, Logaško klavnico in druga morišča, smo ob božjem dopuščanju molili: »Ti jim bodi milostljiv, o Bog!«

Ko pa so odkrili rove in jaške Hude jame, smo obnemeli. Takega zločina ni storil slovenski človek! Storil ga je Satan v človeški podobi.

Stvari v svetu niso zapisane v večni molk. Ko pride njihov čas, spregovorijo in tedaj tako imenovana »sveta resnica« izgubi svoj sijaj.

Če niste videli teh človeških mumij z v obupu ukrivljenimi prsti, ki iščejo v temi groze rešitev, ki z odprtimi usti v poslednjem krik, brezupno kličejo v svet:

»Rešite nas!«

Če niste videli teh izpitih oči, trepetajočih v grozi obupa, ne morete dojeti, kaj je strašno trpljenje v oblasti Satana.

In prav je, da ne morete dojeti te groze, kajti bi se vam za vse življenje vtisnila v srce.

Molk tisočev zasutih ust, prestreljenih grl in živih zasutih je bil desetletja sužnosti glasen krik zločinom tiranov, katerega ni moglo uglasiti nasilje, ne nesramne laži, ne napihnjena slava NOB, ne cementne plošče, ne debelo zidovje, ne tovarnjaki odpadkov nad strtimi okostnjaki.

Pomorjene in žive žrtve je mogoče zasuti, nemogoče pa je zasuti krivično preteklost, vedno in vedno se povrača z bolečo zahtevnostjo razčiščevanja.

Ta splošni genocid je bil načrtovan, kajti nobeno sovraštvo ne potrebuje tolike krvi, da bi se ne umirilo.

Genocid je največji zločin proti človeštvu. Če pa je ta zločin zoper skupino lastnega naroda, je genocid dvakrat zločin. Konvencija OZN poudarja, da morajo biti kaznovane vse osebe, ki so kakorkoli udeležene pri zločinu genocida.

»Ali smo še narod kulture?« se sprašuje pater Pavle Jakob.

»Družina je predmet sramotenja,

ni več ljubezni do življenja.

Cvet mladine bil je vržen v prepad,

kitimo se s tatvinami, lažmi

kar nagrabil sem, je moj zaklad.«

Mahatma Gandhi je dejal: »Čeprav se včasih zdi, da so tirani in zločinci nepremagljivi, je vedno končna zmaga le zmage pravice in ljubezni. Vse se zruši, pravica in ljubezen pa poganjata iz ruševin.

Zapomnimo si: Sovražstvo še nikoli ni bilo gradbeni material, zato se je vse podrla, kar je bilo zgrajeno na tem materialu!

Vse kar je bilo zvesto slovenski tradicionalni kulturi, je bilo ožigosano z zločinci in izdajalci.

Možje, žene, dekleta, otroci, dojenčki!

Ob vsem gigantskem opustošenju, ki je šlo čez naš narod, klonimo glave v spoštljiv spomin vsem žrtvam revolucije. Nobene žrtve ni mogoče obuditi, nobenega trpljenja izbrisati, ne izraziti groze poslednjega krika onih, ki so padali v brezna in rudniške jaške.

Vsi ti naši mučenci nam govore: **»Ne jokajte! Ne jokajte za nami, nam je neizmerno lepo! Naše trpljenje je prešlo v čudovito srečo.**

Vendar če bi mogli, bi jokali, ker vemo, da je vam hudo.«

Dragi moji

Nekateri mislijo po vsem tem, da imamo pravico do maščevanja.

Ne nimamo te pravice, ne pred Bogom ne pred narodom ne pred mrtvimi!

Imamo pa pravico zahtevati enakost pred zakonom in odpravo privilegijev.

Imamo pravico zamenjati razredno državo za pravno državo.

Imamo pravico zahtevati priznanje statusa slovenske vojske mrtvim slovenskim mučencem – junakom!

Od te pravice ne odstopamo!

Bogomir Štefanič ml.

ZABAVA

V zgodbah o prepletenosti slovenskih levičarskih politično- gospodarskih »elit«, se je znašlo ime nekega poslopja, na katerega smo nehote postali pozorni – Mlinarjev hram. To ime se je znašlo v zapisu na spletni strani (www.pozareport.si), označuje pa razkošno bivališče nekega liberalnodemokratskega celjskega podjetnika, kjer so se pred slabima dvema letoma na poroki skupaj zabavali ljudje, ki naj bi se sicer, kot danes trdijo ljudje, skoraj ne poznali. Med drugimi so bili to Katarina Kresal in Miro Senica, ter Igor Jurij Pogačar in Marija Pogačar.

Kot je znano, je tu pomembna zlasti naveza Kresal – Pogačar. Saj je prvi notranjeminstroski del te naveze od drugega, poslovnega, precej drago najel prostore za potrebe svojega resorja. A pustimo ob strani to zgodbo, naj se njena koruptivnost razčiščuje na drugih, tudi političnih – interpelacijskih – mestih in raje sledimo asociaciji, povezani z omenjenim krajem.

Mlinarjev hram je namreč drugo ime za graščino na Teharjah, ki je svoj čas nosila ime Mlinarjev Janez in se nekaterim ljudem v spomin zapisala, ne po današnjih razkošnih, temveč po strahotnih zabavah iz leta 1945. Pričevanje o tem je v knjigi *Grobišča na Štajerskem – Janez Černej*. Poglejmo samo dve izpovedi:

Graščinska stavba je bila, kot je leta 1990 pripovedoval sosed Mlinarjevega Janeza, del teharskega koncentracijskega taborišča. Tu se je zbirala oznovska komanda. Že takrat pa je bilo mogoče izvedeti o čem je govoril tedanji občinski kurir, da se je v prostorih graščine veliko popivalo in izživilo nad ženskami, ki so jih vozili iz taborišča Teharje in celjskega Starega piskra. Velikokrat je bilo slišati ponoči iz smeri graščine strele.

Dogajanje je posredno potrdila še ena priča, upokojeni miličnik.

Ob 13. maju, dnevu miličnikov, so v graščini Mlinarjev Janez tradicionalno prirejali sindikalne zabave miličnikov. Med eno izmed njih je omenjeni upokojeni miličnik naletel na nekega fanta, ki je sedel na stopnicah in glasno jokal.

Po daljšem prigovarjanju je iz njega izbruhnulo:

»Vidva si sploh ne moreta misliti, kaj sem tukaj doživiljal. Tega ne bom mogel pozabiti do smrti. Kot mlad partizan sem bil dodeljen v teharsko taborišče. Bil sem stražar, kurir in vse, za kar so me porabili. Iz taborišča sem moral voziti v to graščino tudi ženske. Določili so jih moji nadrejeni, ki so tukaj popivali, se zabavali, posiljevali in se izživljali. Sam sem moral ostati zunaj. Ko so se naveličali, so me poklicali in mi rekli, da lahko uporabljeno žensko uporabim tudi sam ali pa naj jo takoj ustrelim tam za grmovjem. To sem moral opraviti sam. Bilo je nešteto krat«.

Ni naš namen, med današnjo in nekdanko »elito«, kljub njuni genetski povezavi, ter njunima načinoma zabave postavljati enačaja. Kot je bilo že zapisano, gre zgolj za asociacijo, ki se je nismo mogli znebiti tudi zaradi pripovedovanja direktorja muzeja novejšje zgodovine, Jožeta Dežmana.

Ob prvi obletnici odprtja Hude jame je opozoril na spominski zapis Milana Venišnika, ki je kot oznovski pooblaščenec deloval v Teharskem taborišču. Leta 1984 je v nepojasnjenih okoliščinah naredil samomor, še prej pa je na papir spravil nekaj trpkih pomislekov o lastnem ravnanju, tudi tistega, *da je bila najtežja »greška«, ki se je zgodila v taborišču narejena s skupino žena na Teharjah najbrž tistih, ki so končale v rudniku Hudi Jami in tistih, ki so se znašle v graščini Mlinarjev Janez.*

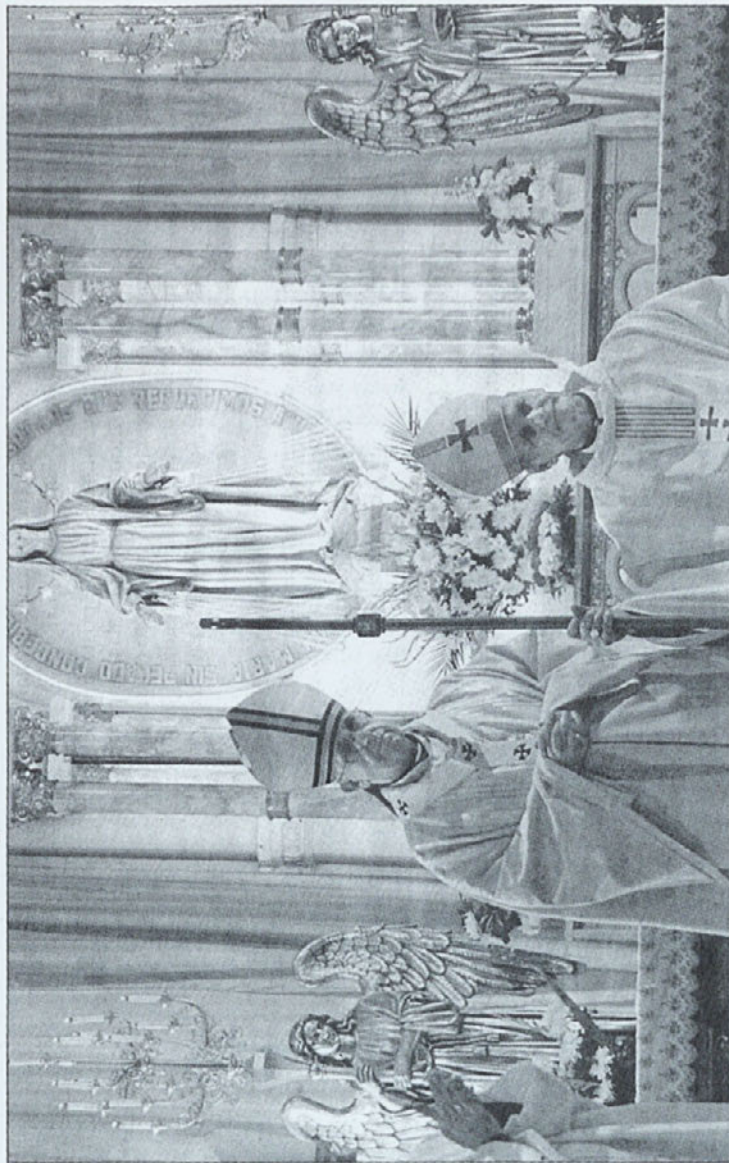
Naj bo ta zapis ministrici za notranje zadeve in gornici v Dražgošah, kjer se je tako zavzela za ženske, le v vednost, kje se je nedavno zabavala.

**Ljudje, ki naredijo vaše življenje bogato in drugačno,
niso tisti z najvišjimi diplomami ali najvišjimi nagradami.**

**To so vsakdanji ljudje, ki jim je veliko do vas,
ki jim ni vseeno, kaj se dogaja z vami.**

Zato nikdar ne pozabite teh ljudi!

Škofovsko posvečenje Vinka Bokaliča

Buenosaireski nadškof kardinal Jorge Mario Bergoglio je v soboto, 29. maja, v svetišču Brez-madežne v Buenos Airesu posvetil v škofa slovenskega rojaka Vinka Bokaliča. Slovesnosti se je udeležilo 26 škofov, 170 duhovnikov in 2000 vernikov. Navzoči so bili tudi škofovi sobratje lazaristi in rojaki iz Slovenske vasi v Lanusu, rojstnem kraju škofa Bokaliča v Argentini.

J. C.

DAROVALI SO

Tiskovni sklad:

Klemenčič Stane	\$ 500.-
Hocheson Marija	\$ 100.-
Ferkul Mija	\$ 100.-
V spomin p. žene Zofije	
Slak Florjan	\$ 110.-
Meglič Ignac	\$ 20.-
Košir Johan	\$ 10.-
Ferkul Edi	\$ 10.-
Sterle Martin	\$ 20.-
Jereb Marija	\$ 20.-
Kastelic Jože (38)	\$ 20.-
Berkopec Georg	\$ 40.-
Sedaj Matija	\$ 40.-
V spomin p. brata Janeza	
Pust Jože	\$ 50.-
Kus Franc	\$ 20.-

Platnar Janez	\$ 20.-
Koželj Martin	\$ 10.-
Rozman Janez	\$ 5.-
V spomin p. moža Frenka Mateja	
daruje žena Milka	\$ 200.-
V spomin p. brata Antona	
daruje brat Lojze Platnar	\$ 50.-
Ing. Lojze Burjes	\$ 80.-
Stanly Stepec	\$ 80.-
Metoda Peterson	\$ 30.-
Albert Jurečič	€ 50.-
Don Ciril Zajec	€ 50.-

Darovi društvu:

Dr. Frank Lukež	\$ 150.-
Mary Grum v spomin	
Jaku Grumu	\$ 50.-

Največja sreča je osrečiti druge.

Prisrčna hvala vsem darovalcem. Bog vam povrni v sreči, uspehu in zdravju!

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov.

TABOR je last zveze DSPB - TABOR

Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Tabor izdaja konzorcij.

Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila.

• • •

TABOR is the voice
of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

• • •

TABOR es el órgano
de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos.

• • •

NAROČNINA (letna):

Za Slovenijo in Evropo 20 €.

Za vse druge države 20 USA dolarjev.

• • •

*Dopise, članke, poročila in nakazila
pošiljajte na naslov konzorcija:*

Mag. Ivan Korošec,

Bratov Učakar 90

1000 Ljubljana

Slovenija.

E-mail: ivankorosec@hotmail.com

• • •

Glasilo Tabor ureja uredniški odbor

Tehnični urednik: Andrej Gale

Tiskovna poročila: dr. Peter Urbanc

Konzorcij: mag. Ivan Korošec

Tiskarna: Rudi Mišmaš, Šmarje Sap

Križci, najdeni leta 2007 ob sondiranju terena ob grobišču Macesnova gorica (foto: Mitja ferenc)